

*„Nem jutok szóhoz.
Érzelmek egész sorát
tapasztaltam meg
a könyvben, és fűlig
beleszerettem.”*

– Carmen Rae

nagyképű öltönyös

New York Times bestsellerszerzők

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

*fine
selection*

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

nagyképű öltönyös

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

ELSŐ FEJEZET

Soraya

A JOBB LÁBAMMAL MÁR FELLÉPTEM A VONATRA, de mozdulat közben megmerevedtem, mert észrevettem őt a kocsiban.
Bakker! A szokásos helyemmel szemben ült.

Hátrálni kezdtem.

– Hé, figyelj már oda, hogy mit csinálsz! – Egy öltönyös kezéből majdnem kiesett a kávéspohár, alig bírta egyenesen tartani, amikor a harmadik kocsiból kifarolva pont nekimentem. – A francba!

– Sajnálom! – hadartam el gyorsan a bocsánatkérést, de csak mentem tovább.

A vonat ablakai alá bukva gyorsan elfutottam a peronon néhány kocsi mellett. Az ajtóknál lévő kis lámpák kigyulladtak, és megszólalt a hangos sípolás is, ami a vonat közelebbi indulását jelezte.

Beletelt egy percre, amíg sikerült normálisan levegőt vennem a négykocsinyi futás után. *Tényleg nagy szüksége volt a hátsómnak*

arra, hogy újra edzőterembe járjak. Egyetlen menetiránnyal szembeni szabad helyet találtam, de inkább letelepedtem valaki mellé, mintsem a háttal lévő hat ülés valamelyikére üljek. A férfi leengedte az újságját, amikor elhelyezkedtem mellette.

– Elnézést – mondtam. – Nem bírok háttal ülni.

A vele szemközti két ülés üres volt. Az illem azt diktálta volna, hogy az egyiket válasszam, de úgy voltam, hogy ő is csak szívesebben ül összepréselődve, mint hányás közepette.

Elmosolyodott.

– Én sem.

A vonat indulásakor bedugtam a fülhallgatómat, megkönnyebbülve felsóhajtottam, és lehunytam a szemem. Egy perc telhetett el, amikor finom paskolást éreztem a vállamon. A mellettem ülő utas a folyosón álló férfiről mutatott.

Ódzkodva kihúztam az egyik fülesemet.

– Soraya, gondoltam, hogy te vagy.

– Ööö... szia! – Mi a franc is a neve? Ó, várjunk csak! Hogy is felejtettem el?! Mitch. Pöcsvakaró Mitch. Az egész katasztrófa miatt még mindig nem álltam szóba a húgommal. A történelem leggázabb vakrandija. – Hogy vagy, Mitch?

– Jól, sőt most már nagyszerűen, hogy összefutottunk. Próbáltalak párszor utolérni, de biztosan rosszul írhattam be a számod, mert egyszer sem válaszoltál az üzeneteimre.

Hát, ja.

Lenyúlt, és a nadrágján keresztül megvakarta magát. Már majdnem meg is feledkeztem erről a cukiságról. Talán idegességében csínálhatta, én pedig minden áldott alkalommal a kezére meredtem, mert csak így bírtam ki nevetés nélkül. *Pöcsvakaró, kappanhangú Mitch. Kösz, hugi!*

Megköszörülte a torkát.

– Talán kávézhatnánk most reggel.

A mellettem lévő öltönyös újra leengedte az újságját, először Mitchre, majd rám nézett. Nem vitt rá a lélek, hogy szemét legyek ezzel a szegény sráccal, mert egész kedves volt.

A mellettem ülő öltönyös vállára tettem a kezem.

– Nem lehet. Ő a barátom, Danny. Egy hete jöttünk újra össze. Ugye, édes?

Mitchnek tátva maradt a szája.

– Ó, értem.

Kamu Danny is csatlakozott. A térdemre tette a kezét.

– Nem osztozkodom, haver, úgyhogy kopj le!

– Ne legyél már ilyen csúnya, Danny! – mondtam, ahogy az öltönyösre pillantottam.

– Nem ez volt csúnya, bébi! Ez lenne az. – Mielőtt megállíthatam volna, megcsókolt. De nem egy gyors puszi volt, a nyelvével azonnal a számba furakodott.

Erősen meglöktem a mellkasát, és eltoltam magamtól. A kézfejemmel megtöröltem a számát.

– Bocs, Mitch.

– Semmi baj. Sajnálom, hogy megzavartalak. Vigyázz magadra, Soraya!

– Te is, Mitch.

Abban a pillanatban, ahogy már nem hallhatott, Kamu Danny-re förmedtem:

– Ezt meg mégis miért csináltad, seggfej?

– Seggfej? Két perce még édes voltam. Döntsd el, hogy melyik, drága!

– Te aztán bátor vagy!

Rám sem hederített, ahogy a zakója zsebébe nyúlt a rezgő telefonjáért.

– A feleségem az. Egy percre tudsz maradni?

– *A feleséged? Házas vagy?* – Felálltam. – Atyám, te tényleg egy seggfej vagy!

A lába ki volt nyújtva, és mivel nem mozdult meg, hogy kienedjen, átléptem rajta. Ahogy a füléhez emelte a telefonját, kikaptam a kezéből, és anélkül, hogy belehallgattam volna, a mikrofonba beszéltem:

– A férjed egy óriási seggfej!

A telefont visszadobtam az ölébe, majd Mitchcel ellenkező irányba indultam.

És még csak hétfő volt.

Az ilyen típusú bénázás jellemezte az egész életemet. Gáz randipartnerekbe botlottam. És férfiakba, akikről kiderült, hogy házasok.

Átmentem egy másik kocsiba, hogy többé se „Dannyt”, se Mitchet ne kelljen látnom.

Nagy öröömre ez a kocsi kevésbé volt zsúfolt, és találtam egy menetiránnyal szembeni szabad helyet is. Ahogy leültem, a vérnyomásom azonnal lement. Lehunytam a szemem, és hagytam, hogy a vonat imbolygó mozgása megnyugtasson.

A békémet egy mogorva férfihang törte meg.

– Csak próbáld meg elvégezni a kurva munkádat, Alan! Végezd el! Túl sokat kérek ezzel? Miért fizetlek, ha minden egyes istenverte ügy elintézésébe részletesen bele kell folynom? A kérdéseidnek semmi értelmük. Találd ki, hogy mi legyen, és akkor hívj legközelebb, ha olyannal tudsz előállni, amire nem sajnálom az időmet. Nincs

időm ostoba kérdésekre. A kutyám is értelmesebb dolgokkal tudott volna előállni, mint amiket te most előadtál.

Mekkora pöcs!

Amikor a hang irányába néztem, hogy lássam a hozzá tartozó arcot, magamban felnevettem. *Hát persze.* Naná! Nem csoda, miért hitte, hogy mindenkivel úgy beszélhet, mintha a seggéből rántotta volna elő. Ilyen külső láttán az emberek valószínűleg térdre borulnak előtte, a szó minden értelmében. Elképesztően nézett ki. Még annál is jobban, sugárzott róla, hogy hatalma és sok pénze van. Pu-fogtam, de nem bírtam levenni a szemem róla.

Méretre készült, hajszálcsíkos inget viselt, ami nem hagyott sokat a képzeletre az alatta lévő kidolgozott testet illetően. Drágának tűnő, tengerészkék zakóját az ölébe fektette. A fekete, elkeskenyedő orrú öltöncipő úgy festett a nagy lábán, mint amit akkor fényesítettek. Pont olyan embernek tűnt, aki hagyja, hogy a reptéren valaki kifényezze a cipőjét, viszont kerüli, hogy az illető szemébe nézzen. A leginkább feltűnő mégis a tökéletes arcára kiülő düh volt. Ekkorra már letette a telefont, és úgy festett, mint akinek a Cheeriosába vizeltek. A nyakán kidülledt egy ér. Idegességében a hajába szántott. Azta! Már a szemlegeltetésért bőven megérte átülni ebbe a kocsiba. Egyáltalán nem érdekelték a körülötte ülők, de így legalább könnyebb volt stírolni őt. Elképesztően szexin festett mérgesen. Valami azt súgta nekem, hogy mindig mérges. Olyan volt, mint egy oroszlán. Az a fajta, akit jobb messziről csodálni, mert a valós kontaktus helyrehozhatatlan károkat okozhat.

Az ingujját feltúrte, így kilátszott a jobb csuklóján a jó nagy és drága órája. Ezzel a savanyú arckifejezéssel bámult ki az ablakon, miközben az órájával babrált, előre-hátra tekergette. Úgy tűnt,

mintha ezt idegességében szokta volna csinálni, ami ironikus volt, hiszen biztos voltam abban, hogy miatta nem kevesen idegesek.

Újra megcsörrent a telefonja.

Felvette.

– Mi van?

Az ilyen rekedtes, bariton hangtól mindig megbizsergek. Odavagyok a mély, szexi hangért. De az ritkán fordult elő, hogy a hanghoz megfelelő férfi is társul.

A jobb kezében tartotta a telefonját, így a ballal tovább macerálta az óra fémszíját.

A vonat meg csak zakatolt.

– Akkor várnia kell – csattant fel.

– Azt válaszolja, hogy ott leszek, amint odaérek.

– Melyik része nem tiszta, Laura?

– Hogy nem Laurának hívják? Akkor meg hogy a fenébe?

– Jó, Linda, akkor mondja meg neki, hogy kereshetnek neki más időpontot, ha nem tud várni.

Miután letette, valamit morgott a bajsza alatt.

Lenyűgöznek az ilyen emberek. Csak azért magukénak érzik a világot, mert jó génekkal lettek megáldva, vagy mert éltek olyan lehetőségekkel, amik egy magasabb anyagi kasztba repítették őket. Nem volt rajta jegygyűrű. Gyanítottam, hogy a napja csak öncélú tevékenységekből áll. Drága eszpresszó, munka, puccos éttermekben étkezés, érzelemmentes szeretkezés, majd újra mindez előlről. Valahol közöttük cipőfényezés és talán egy kis raketball.

Fogadni mertem volna, hogy az ágyban is önző. Nem mintha kitessekeltem volna az ágyamból, de mégis. Azt nem mondhatom, hogy valaha lettem volna hozzá hasonló befolyásos férfival, így tapasztalatból nem tudhattam, hogy a látottak miként fordíthatók le

a hálósza nyelvére. A srácok, akikkel randiztam, általában művészek, hipszterek vagy környezetvédők voltak. Az életem messze nem olyan volt, mint a *Szex és New York*. Inkább Szex és ciki. Vagy Szex és gagyi. Az volt bennem, hogy szívesen lennék a pasas által játszott Mr. Bigne a Carrie-je, akár csak egy napra is. Vagyis Mr. Big Brokinak a mi esetünkben. *Kurvára szívesen.*

Volt viszont egy bökkenő az én kis fantáziálgatásomban. Hogy tutira nem én voltam ennek az ürgének az esete. Talán a behódoló, előkelő, vékony, szőke nők jöttek be neki, nem a kerekesebb, bensonhursti olasz lányok a szarkasztikus személyiségükkel és sokszínű hajukkal. A hosszú, fekete fürtjeim a fenekemig érnek. Úgy nézek ki, mint Elvira és Pocahontas nagy fenekű ötvöze. A hajam végét pár hetente a kedvemtől függően különböző színűre festem. Azon a héten királykék volt, ami azt jelentette, hogy minden oké. Piros esetén kellett engem békén hagyni.

A csapongó gondolataimat a megálláshoz fékező vonat csikorgása zavarta meg. Mr. Big Broki hirtelen felpattant, nyomában drága kölni illata töltötte be a levegőt.

Az illata is vérlázítóan szexi volt, mégis hatalmaskodó. Az ajtóhoz sietett, ami aztán bezáródott mögötte.

Eltűnt. Ennyi volt. A bulinak vége. De legalább jó móka volt, amíg tartott.

Az én megállóm következett, így ugyanahhoz az ajtóhoz mentem, amin ő távozott. A cipőmmel egy hokipakkszerű tárgyba ütköztem. Lenéztem, mi lehet az.

A szívem hevesebben kezdett kalapálni. Nagyon úgy tűnt, hogy Mr. Big Broki otthagyt magaából egy darabot.

Leejtette a telefonját.

A kurva telefonját.

Olyan gyorsan viharzott ki a vonatból, hogy kicsúszhatott a kezéből. Engem pedig túlságosan elfoglalhatott, hogy a nadrágba bújtatott bombajó fenekét bámuljam, ezért nem vettem észre. Forónak éreztem az iPhone-ját, amikor felvettem. A tokjának olyan illata volt, mint neki. Közelebből meg akartam szagolni, de ellenálltam a késztetésnek.

A szám elé kaptam a kezem, és körülnéztem. Ha az életem egy tévéműsor lett volna, akkor ebben a pillanatban kapcsolják be a nevetőhangot. Senki nem nézett. Úgy tűnt, senkit nem érdekel, hogy nálam van Mr. Előkelő telefonja.

Mégis mihez fogok vele kezdeni?

A leopárdmintás táskámba tettem, ami miatt úgy éreztem, mint ha egy bombát rejtegetnék, ahogy a pályaudvarról felmentem a napos manhattani utcára. Éreztem, hogy az üzenetekről küldött értesítések miatt rezeg a telefonja, és legalább egyszer csengett is. A kávé nélkül nem álltam készen arra, hogy újra hozzáérjek.

Megálltam a szokásos utcai árusomnál, majd a munkahelyemig vezető két háztömb alatt elkortyoltam a kávémat. Aznap késésben voltam, így arra jutottam, hogy Mr. Big Broki életét majd ebédidő után göngyölítem fel.

Az asztalomnál elővettem a telefont, és akkor vettem észre, hogy hamarosan le fog merülni, így töltőre tettem. Egy legendás tanácsadó rovat vezetőjének voltam az asszisztense, ami bár nem az a munka, amiről álmodtam, meg tudtam belőle élni. Ida Goldmané volt a *Kérdezd Idát!* elnevezésű, naponta megjelenő, évek óta működő rovat. Ida az utóbbi időben próbált a hónom alá nyúlni, így felajánlotta, hogy próbáljam ki magam az írásban és válaszoljak néhány üzenetre. Nyomtatásban a válogatott írások jelentek meg,

a többi megkeresésre adott választ pedig Ida honlapján lehetett elolvasni. Részben az volt a munkám, hogy átfussam a beérkező kérdéseket, és eldöntsem, melyiket küldjem tovább a főnökömnek.

Amíg Ida tanácsai mindig kifinomultak voltak és kerülték a szélsőségeket, én inkább voltam híve a lényegre törő, süketelést mellőző megközelítésnek. Ennek viszont az volt a következménye, hogy az én válaszaimat soha nem publikálta. Előfordult, hogy nem bírtam ellenállni a csábításnak, hogy olyan kérdésekre válaszoljak, amik nem kerültek be a válogatásba, és amik így a kukában végezték volna. Ezeknek az embereknek nagy szükségük volt valami kapaszkodóra, és én úgy éreztem, rosszul végezzük a munkánkat, ha a fülünk botját sem mozdítjuk a segítségkiáltásukra.

Nemrég fedeztem fel, hogy a férjem pornót rejteget.

Mit tegyek?

– Trisha, Queens

Használd ki! Vegyél egy jó vibrátort. Amíg ő a munkahelyén van, te juss el a csúcsig, de utána ügyelj arra, hogy mindent úgy tegyél vissza a helyére, ahogy volt.

Berúgtam egy bulin, és megcsókoltam a legjobb barátnőm pasiját. És most csak ő jár a fejemben. Szörnyen érzem magam, de azt hiszem, kezdek belezúgni. Van valami bölcs tanácsa?

– Dana, Long Island

Igen, egy ringyó vagy. Találkozunk jövő kedden, Dana!

A barátom nemrég megkérte a kezem. Igent mondtam. Ő a legédesebb, legkedvesebb férfi, akivel valaha találkoztam. A gond csak az, hogy kisebb gyémántot kaptam, mint amiben bíztam. Tényleg nem akarom megbántani, de szeretném tudni, hogy mi az udvarias módja a csalódottságom kifejezésének.

– Lori, Manhattan

Istennek ugyanez a dilemmája veled kapcsolatban, szívi!
Ui.: Amikor a vőlegényed lapátra teszi az önző segged, add meg neki a számom.

Néhány e-mail őszinte és kertelés nélküli megválaszolása mindig kellő energiát biztosított ahhoz, hogy elinduljon a napom. A dél előtt gyorsan eltelt. Délre Mr. Big Broki telefonja már teljesen feltöltődött, így magammal vittem a pihenőszobába. Korábban mindkettőnknek thai ételt rendeltem ebédre.

Evés után Ida otthagyt, így volt körülbelül tíz percem, hogy átbogarászom a telefont. Szerencsémre nem volt jelszóval védve. Legelőször a fényképeket néztem meg. Nem volt sok belőlük, és ha korábban azt gondoltam volna, hogy a fotóalbumban lévő fényképek alapján bármit is megtudok arról, ki is ez a pasi, nem sejtettem, hogy mi vár rám. Az első fotó egy pici, habos-babos fehér kutyáról készült. Terrierfélének tűnt.

A következő fotón egy nő csupasz mellei látszottak, közöttük egy üveg pezsgővel. A melle világos bőrű volt, tökéletesen kerek és teljesen mű. *Fúj!* Újabb fényképek a kiskutyáról, majd egy talán jazzercise-órán részt vevő, idősebb hölgyekből álló társaságról készített fotó következett. *Mi a fene?* Nem bírtam ki, hangosan

felnevettem. Az utolsó fotó egy szelfi volt róla és egy idős hölgyről. A pasas hétköznapi ruhában volt, a haja keszekusznán állt, és még mosolygott is. Elképesztően jóképű volt azon a felvételen. Nehéz volt elhinni, hogy ugyanaz az ember, mint a vonaton ülő nagyképű öltönyös, de a lélegzetelállító arc ezt alátámasztotta.

Öt percem volt a munka folytatásáig. A telefonját nem kapcsolta össze az e-mail fiókjával, így megnyitottam a kontaktok listáját, és úgy döntöttem, felhívom róla a legelső nevet, Averyt.

– Nocsak, nocsak. Graham Morgan. Régen beszéltünk utoljára. Végigmentél az egész ábécén, és most újrakezded az elején? Nem emlékszel, hogy én nem voltam a játékszereid egyike? – A háttérben felharsanó dudát és forgalmat véltem kivenni, majd egy autó ajtaja becsapódott, és a város eltompult hangját lehetett hallani. – A Langstonhoz vigyen, és kerüljük el a parkot, mert a cseresznyefák most virágoznak, én pedig nem szeretném, ha a megbeszélés előtt bedurranna a szemem.

Abbahagyta a sofőr kioktatását, és újra eszébe juthatott a telefon.

– Szóval, mi van, Graham?

– Ööö... jó napot! Én igazából nem Graham vagyok. Sorayának hívnak.

– Sor...micsoda?

– Soraya. Perzsául így mondják a hercegnőt. Bár én nem vagyok perzsa, csak az apám arra gondolt, hogy...

– Bárhogyan is hívják, azt mondja el, hogy mit akar, és miért pazarolja a drága időmet? És miért keres Graham Morgan telefonjáról?

Graham Morgan. Még a francos neve is szexi. Miért nem lepődtem meg ezen?

– A vonaton találtam ezt a telefont, és szinte biztos vagyok abban, hogy azé a férfit, akit reggel láttam. Harminc körüli. Hátrafésült, sötét haj, öltönyöshöz képes talán hosszú is, a gallérján felkunkorodik. Királykék, hajszálcsíkos öltönye és nagy órája volt.

– Csodás, arrogáns és dühös?

Erre finoman kuncogtam.

– Igen, ő az.

– Graham Morgannek hívják, és tudom, hogy hova kellene vinnie a telefonját.

Előhalásztam egy tollat a táskámból.

– Figyelek.

– Az egyes metró közelében van valahol?

– Nem messze.

– Jó. Akkor szálljon fel az egyesre, majd menjen be vele egészen a belvárosig. Menjen túl a Rector Streeten, és szálljon le a South Ferry Terminalnál.

– Rendben, ez menni fog.

– Ezután forduljon jobbra a Whitehallon, majd balra a South Streeten.

Ismertem azt a környéket, így próbáltam magam elé képzelni az ottani épületeket. Inkább üzleti rész volt.

– Így nem az East Riverre jutok?

– De, pontosan. Ott dobja a vízbe ennek a seggfejnek a telefonját, és felejtse el, hogy valaha látta őt.

Ezzel elnémult a vonal. *Hát, ez érdekes volt.*

MÁSODIK FEJEZET

Seraya

ÚGY TERVEZTEM, hogy aznap reggel visszaadom a telefonját. De, tényleg azt akartam.

Ahogy a főiskolát is be szerettem volna fejezni. És beutazni a világot. Sajnos a várost elhagyó legtávolabbi kalandozásom az elmúlt évben akkor volt, amikor hülye fejemmel elaludtam a Path-vonalon, és Hobokenben kötöttem ki.

A telefon szépen elvolt a táskám oldalzsebében, ahogy a hetedik kocsiban ültem, eggyel hátrébb, átlósan Mr. Big Broki mögött. A szemem sarkából pillantgattam rá, miközben ő a *The Wall Street Journalt* olvasta. Több időre volt szükségem a fenevad megfigyeléséhez. Az állatkerti élőlények mindig lenyűgöztek, főleg az, ahogy az emberekkel viselkedtek.

Egy nő szállt föl a következő megállóban, és pont Grahammel szemben ült le. Fiatal volt, a szoknyája hossza pedig már-már az illetlenség határát súrolta. Napbarnított lábai izmosak, csupaszak és

szexik voltak, még az én szemem is röviden elkalandozott rajta. De az oroszlán a füle botját sem mozgatta. Látszólag észre sem vette a lányt, miközben az olvasást és az órája automatikus birizgálását váltogatta. Többet kinéztem volna belőle egy ilyen lotyónál.

Amikor eljött az ő megállója, úgy döntöttem, visszaadom a telefonját. Másnap. Egy nap már igazán nem számított. Az út hátalévő részében újra a képeit bogarásztam, de ezúttal alaposabban szemügyre vettem őket, az előtérben lévők helyett a háttérben megbújó részletekre figyeltem.

Az idős hölgygel közös fotó egy kandalló előtt készült. Ezt korábban észre sem vettem. A kandalló párkányán vagy egy tucat fénykép lehetett. Belenagyítottam abba a képkeretbe, amelyik a legkevésbé esett szét a képernyőn. Egy fiatal fiúról és egy nőről készült. A fiú nyolc- vagy kilencéves lehetett, és valamilyen egyenruhában volt. A nőnek – vagy legalábbis én annak láttam – szinte tüsi haja volt. A fiú Graham lehetett, de nem voltam benne biztos. Majdnem lemaradtam a megállómról, miközben egy másik fotón a háttérben álló postásra nagyítottam. Mégis mi a fenét művelek?

Megálltam a szokásos kávé bódémnál, és rendeltem.

– Egy nagy jeges, cukormentes vaníliatlattét szeretnék szójatej-jel.

Anil a fejét ingatva kuncogott. Néha-néha előfordult, hogy olyan nők álltak sorba, akik pont úgy festettek, mintha nem sikerült volna megtalálniuk a Starbucksot, így ilyenkor valami nevetségeset rendeltem. Hangosan. Általában legalább egyikük elhitte, hogy Anil halál árudája cuki italokat is árul. Pedig az az igazság, hogy négy lehetőség volt. Feketét, tejet és cukrot kérni, vagy elhúzni a francba. Még édesítőszerre sem volt. Ahogy bedobtam a pénzt egy

pohárba, megkaptam a szokásos feketét, majd elnevettem magam, mert távozóban még hallottam, ahogy egy nő megkérdezi, készít-e frappuccinót.

Az irodába érve Ida pocskék kedvében volt. *Kurva jó.* Az egész világ azt gondolta, hogy a *Kérdezd Idát!* egy hön szeretett amerikai intézmény, de csak kevesen ismerték az igazságot. A nő, aki elképesztő mennyiségű negédes tanácsot osztogatott, a spúrságban és mások cseszegetésében lelte örömét.

– Keresd ki a Celestine Hotel számát! – Így üdvözölt.

Bekapcsoltam a munkaeszközömmül szolgáló régi asztali gépet. A telefonomon sokkal gyorsabb volt az internet, de csak azért nem akartam felhasználni az adattömegemet, mert Ida nem volt hajlandó a 21. századba lépni. Öt perc múlva vittem a telefonszámot az irodájába.

– Itt is van. Szeretné, hogy foglaljak helyet önnek?

– Az irattartó szekrényből hozd ide az utazásos mappát!

Tovább vártam, mert még mindig nem válaszolt a kérdésekre. Ida addig bogarászta a telepakolt mappát, amíg meg nem talált egy kicsi, összehajtogatott kártyát, amire a hotel a szobaasszony nevét írta. Elolvasta, majd felém nyújtotta.

– Hívd fel a szállodát, és mondd meg nekik, hogy Margaritte nem tudja, hogyan kell egy szobát kitakarítani. A legutóbb, amikor a Celestine-ben szálltam meg, a szőnyeg nem volt tökéletesen kiporszívózva, a zuhanyzó falán pedig fekete hajszálak voltak.

– Rendben.

– Nevezd meg Margaritte-et, és azt is, hogy ragaszkodom ahhoz, valaki más takarítsa ki a szobámat. Majd kérjél kedvezményt is!

– És ha nem adnak?

– Akkor is foglald le! Egyébként pedig tökéletesen tiszta volt múltkor a szobám.

– Úgy érti, hogy se a szőnyeg, se a fal nem volt koszos?

Ingerülten fújt egyet, mintha próbára tenném a türelmét.

– A szobaárait felérnek egy rablással. Nem fogok négyszáz dollárt fizetni egy éjszakáért.

– Ezért olyat kér tőlem, ami miatt valakit kirúghatnak?

Erre kérdően felvonta az egyik vastag, ceruzával kihúzott szemöldökét.

– Jobban szeretnéd, ha te lennél az?

Na, tessék! Ez a nőszemély ad tanácsot erkölcsösségről.

Szerencsémre pont szerda volt, Ida mindig ilyenkor találkozott a szerkesztőjével, így csak fél napig kellett elviselnem, mielőtt az elvégzendő feladatok oldalnyi listájával otthagytott.

Rendelj új névjegyeket! (Kevésbé legyen színes, mert vállalkozást működtetek, nem cirkuszt.)

Frissítsd a blogot! (A sárga mappában vannak a napi levelek és a válaszok. Gépelés közben ne improvizálj! A *Kérdezd Idát!* NEM kutyapózt javasol a pasi felvidítésára, amikor az éppen elveszítette az imádott Jack Russel terrierjét.)

A kék mappában lévő számlákat vidd fel a QuickBooksba! (Akkor is élj az összes kedvezménnyel, ha azok már lejártak!)

Küldd el Lawrence-nek átolvasásra a szerződéseket! Ehhez nem kaptam utasítást. Nemsokára kiderült, hogy miért

nem. A paksaméta minden egyes oldalára élénk narancs-sárga kihúzóval ráírta: *Nevelés. Elfogadhatatlan.*

Menj el a ruhatisztítóba! (A bizonylat az asztalomon van. Ne fizesd ki, ha a moherkabátom bal ujjából nem jött ki a folt!)

Mi a franc egyáltalán az a moher?

A Speedy Printingtől délután küldemény érkezik. (Borravalót ne adj! Múlt héten is késett tíz percet.)

És a lista csak folytatódott. Ellen kellett állnom a késztetésnek, hogy beszkennelem és csatoljam a blogon az utolsó válaszhoz, amit egy főnökével fasírtban lévő alkalmazottnak írt. Ehelyett felcsavartam a hangerőt (Ida nem engedi a munkahelyi zenehallgatást), a nyomdász kiszállítójának adtam a készpénztartalékból húsz dolcsit, és a lábamat az asztalra téve egy óra szünetet tartottam, miközben újra babráltam Mr. Big Broki telefonját. Ahogy az izgó-mozgó lábujjaimra néztem, megcsodáltam Tig legutóbbi munkáját. Két tollat tetovált a jobb lábfejemre, amik egy bőr bokaszíjon himbálóztak. Tiszta Pocahontas. Végre elmúlt a duzzanat, el is kellett mennem hozzá, hogy készíthessen róla egy fotót a falra.

Majdnem elfogyasztottam a hónapra szóló adatforgalmamat, így bepötyögtem a *Graham Morgan* nevet a saját telefonja Google-keresőjébe. Meglepődtem, amikor több mint ezer találatot dobott fel. Az első a cége – Morgan Financial Holdings – honlapja volt. Rákatintottam a linkre. Szokásos vállalati oldal volt, nagyon steril és biznisszagú. A hozzájuk tartozó cégek listája oldalhossznyi volt, az ingatlanlannal foglalkozótól a pénzügyi befektető vállalatig. A honlapról sugárzott az örökölt pénz. Fogadni mertem volna, hogy apucinak még mindig van egy óriási sarki irodája, és péntekenként golf után beugrik. Egy kaptafára ment minden az oldalon, és egy szóban jól

összefoglalható volt a cége: vagyonkezelés. *A gazdagok még tovább gazdagodnak.* Ki kezeli? Ó, várjunk csak! Hát, ez az. Nekem olyanom nincs. Hacsak nem számoljuk a csodás melleimet. De éppen azokat sem kezelte senki.

A *Rólunk* gombra kattintottam, és tátva maradt a szám. Az első képen maga Adonisz, Graham J. Morgan szerepelt. Lélegzetelállító volt a pasas. Markáns orr, faragott áll és olvadó tejsokoládé színű szem. Valami azt súgta, hogy a felmenői között lehet görög. Megnyaltam a számat. *Bakker!* Alatta elolvastam az életrajzát. Huszonkilenc éves, summa cum laude diploma a Whartonról, egyedülálló, bla-bla-bla. Mr. Morgan alapította nyolc éve a Morgan Financial Holdingsot, változatos ügyfélportfóliója viszont vetekedett New York befektetéssel foglalkozó legidősebb és legelőkelőbb cégeivel.

Talán nem volt igazam apucival kapcsolatban.

Miután letöröltem a kicsorduló nyálamat a billentyűzetről, a *Csapat* gombra nyomtam. Harminc különböző vezető és menedzser volt kiemelve. Ott is volt egy jól felismerhető séma. Mindannyian túlképzettek voltak, és savanyú képet vágtak. Egyetlen áruló volt, aki mert mosolyogni a céges fotóján. Ben Schilling, aki a leírtak szerint marketingvezető volt. Már untatott a vállalati világ, de még nem akartam folytatni a teendőim sorát, így újra átpörgettem Graham kontaktjainak listáját. Avery néven túlmentem, és azon gondolkoztam, vajon csak olyan nők vannak-e Mr. Big Broki telefonjában, akiket sikerült felpaprikáznia. Avery alatt nem sokkal meglettam az első férfinevet: Ben. *Hmmm.* Nem gondolkoztam sokáig, gyorsan küldtem egy üzenetet.

Graham: Mi a helyzet?

Izgatott lettem, amikor megláttam az ugráló három pöttyöt, ami azt jelezte, hogy Ben éppen a választ írja.

Ben: A prezentáción dolgozom. Holnapra elkészül, ahogy megbeszéltük.

Graham: Remek. Kérd meg Lindát, hogy írjon be a naptáramba.

Legalább én tudtam a nevét. Újra megláttam a pöttyöket, majd eltűntek. Aztán újra mozogtak.

Ben: Nem hiszem, hogy Linda visszajön azok után, ami tegnap a megbeszélésen történt.

Na, ez már valami. Kihúztam magam.

Graham: Sok minden történt tegnap a megbeszélésen. Egész pontosan mire célsz?

Ben: Például arra, amikor azt üvöltöttem, hogy ki van rúgva, és takarodjon az irodából.

Ez a pasas tényleg egy nagy pöcs. Valakinek helyre kell őt tennie. Elindítottam a Safarit, majd megnyitottam a legutóbb látogatott oldalt. Félúton meg is találtam, amit kerestem: Meredith Kline, HR-vezető.

Graham: Talán kicsit durva voltam. Egész délután megbeszéléseim vannak. Esetleg be tudnál ugrani Meredith-hez, hogy Linda kapjon egyhavi végkielégítést?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ben: Persze. Biztos vagyok benne, hogy ennek örülni fog.

A túlzott kedvesség miatt talán gyanút fogott volna.

Graham: Nem szeretném, ha beperelnének. Nem érdekel, hogy minek fog örülni.

Gyanítottam, hogy elég messzire mentem, így a további károkozás elkerülése érdekében a táskámba dobtam a telefonját. Másnap visszaadom. Alig vártam, hogy ezzel a seggfejjel személyesen találkozzam.